

Анна голямо сандъче от кордованска кожа.

— От царя! Победа! Радвайте се!

И всички почват да се прегръщат, да ^{бършат} ~~изтриват~~ сълзите си, да пеят, да скачат, да викат — наистина съвсем извън себе си.

Анна полека отваря сандъчето. Застава като вкаменена. Какво е това?

От там изважда безценна диадема от едри елмази и рубини, тежки огърлия от бисер, гривни от ковано злато...

Отправи поразена взор към гончията. ^{на}

— Накитите на Солунската императрица. Кир Тодор и цялото му семейство са в плен!

Чак тогава Анна разбира.

Тя се хвърля в ръцете на старата царица и двете жени дълго остават прегърнати, разтърсени от неудържими хълцания. Радостта бе толкова страшна, че те не смогваха да я надвият, да разпитат, да узнаят повече.

Кой обръща внимание в такива мигове на еднотете? Княз Петър излиза незабелязан от никого, отива в конюшната, яхва малкия си вран кон. Спират го едва при градските порти. Поразени. Някъде се бе отправил царския син?

Да помогне на баща си при покоряването на гръцката земя.

С голямо търпение кастрофилактът едва успява да убеди буйното момче да се прибере ^{на} в Царевец. В това време вече целия град е излязал вън на улиците.

По всички стъгди бият тъпани, свирят ^{гайди.} ~~музика~~ ^{на}. Отново заедно екват всички камбани във весел, неспирен, припрян звън. Всеки е облякал най-новите си премени. Всеки тича да се строи зад хоругвата на еснафа си, за тържественото шествие пред бойниците на царската твърдиня. Бързо се затварят всички дюкяни. По болярските ~~чордаци~~ ^{чордаци} се веят златовезани килими, поръбени с пурпур. Пазарят гъмжи от ликовващи лю-